

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

XIII. Canonizatio Beati Petri Regalati Sacerdotis Professi Ordinis Minorum,
Regularis Observantiæ inter Hispanos restitutoris. 29. Junii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

v. 1746.
J. r. die 29.
Junii 1746.

simo quadragesimo sexto, tertia Kalendas Julii,
Pontificatus Nostri Anno Sexto.

✠ Ego Benedictus Catholicæ Ec-
clesiæ Episcopus.

† Ego T. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card.
Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.

† Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S. Cle-
mentis S. R. E. Camerarius.

† Ego V. Episcopus Prenesinus Card. Petra, Card.
Major Pœnitentiarius.

† Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.

† Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Biebius.

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

† Ego F. Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Card. de
Ricciis.

† Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter Card.
Rufus.

† Ego C. Tit. S. Mariæ de Ara-Cœli Presbyter Card.
Calcagnini.

† Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter
Card. de Montibus.

† Ego F. Tituli S. Matthæi in Merulana Presbyter
Card. Tamburrini.

† Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card.
Besozzi.

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

† Ego Carolus S. Mariæ in Via lata Diaconus Card.
de Marinis.

† Ego Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus
Card. Albanus.

† Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.

† Ego Agabius S. Agathæ Diaconus Cardinalis
Mosca.

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

I. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Canonizatio BEATI PETRI REGALATI Sacer-
dotis Professi Ordinis Minorum, Regularis
Observantiæ inter Hispanos Restitutoris.

XIII.

BENEDICTUS EPISCOPUS,
Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei
memoriam.

NEGOTIATORES Cœli, qui fidelibus Re-
demptoris nostri promissionibus innixi,
quæcumque Mundus appetit, quæ caro concupif-
cit, quæ Dæmon pollicetur, omnia relinquunt,
ut Christum bajulantem sibi Crucem, per aspe-
ram angustamque viam prosequantur, non modo
inæstimabilem bonæ negotiationis fructum in æter-
næ vitæ possessione percipiunt, sed etiam in ter-
ris centuplum, pro omnibus, quæ dimiserunt,
utilissimâ commutatione lucrantur. Dum enim
vitæ hujus oblectamentis, per mortificationis, &
continentiæ studium renunciant, puris tranquil-
lisque voluptatibus, de conscientia serenitate, ac
Divini favoris suavitate, replentur; dum anxias
Mundi divitias, Evangelicam paupertatem am-
plexi, a se abdicant, supernorum charismatum
thesauris abundè ditantur; & pro vanis fluxisque
honoribus, quos contemnunt, veram solidam-

Exordium.

que

que gloriam, non solum coram Angelis Dei, sed etiam coram hominibus adipiscuntur. Vidit hæc Cœlesti lumine edoctus BEATUS PETRUS REGALATUS, Ordinis Minorum Alumnus, ejusque disciplina, quam Sanctus Patriarcha Franciscus discipulis suis tradiderat, perfectissimus ipse Sæctor, & in aliis quoque Restitutor. Gustavit, quam suave ac bonum esset, abnegatis secularibus desideriis, uni Deo adherere; reliquit, quæ sua erant, ut Christum lucrifaceret: Verum in ipsis etiam voluntarie paupertatis angustiis dilatatum est cor ejus, ut quarum rerum nec possessione, nec affectu tenebatur, in eas mirum sæpe jus & imperium, supra id quod natura leges ferunt, Deo concedente, exerceret. Nunc denique ad immensum Gloriæ pondus, quæ is jam dudum in Cœlis potitur, non exiguus in Terris accessit honoris cumulus, decreto eidem cultu univèrse per Orbem Ecclesiæ, cui Nos, licet indigni, Divina voluntate præsertentes, ipsam Beatum Virum, Christianarum Virtutum perfectione, & Miraculorum claritate illustrem, inter Sanctos Confessores a Nobis, cum consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, nec non Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia frequenti numero congregatorum, rite ac solemniter adscriptum, religiosa veneratione prosequendum, & proficua devotione invocandum proponimus, ac præsentium Literarum tenore denunciavimus.

Vallisoletæ, Nobili Hispaniæ Urbe, natus est PETRUS Anno salutis MCCCXC., ex Nobilibus piissque parentibus, quorum disciplina, & exemplis eruditus, ac Divinæ præsertim gratiæ præventus, cœpit a puero ad Christianam perfectionis leges vitam moresque suos componere, & conformare; quin etiam vix decimo ætatis anno transacto, domesticis facultatibus honoribusque contemptis, Franciscani Instituti habitum, ac professionem expetere. Restitit quidem ab initio amatissima Mater, & piis Filii desideriis obsecundare triennio toto recusavit; verum is in sancto proposito firmiter perseverans, eumque præferens Matri, quem præferre jubemur, & anima Nostræ, instando & obsecrando, tandem obtinuit, ut ad Religiosæ vitæ Tyrocinium, mox etiam ad solemnia emittenda Vota in patriæ Civitatis Cœnobio admittetur. Ex eo tempore quam in suscepto perfectionis curriculo, per internæ humilitatis, externæque mortificationis studium, per assidua Orationis, & contemplationis exercitia, per sollicitam puri cordis, & sensuum custodiam, novos semper progressus faceret, nunquam respiciens retro, sed ad perfectiora, & sublimiora extendens se ipsum; ad illud brevi pervenit virtutis fastigium, ut & in omnibus religiosi Viri officiis toti Sodalitio exemplis suis præluceret, & sanctioris disciplina in Minorum Familia non nihil tunc temporis laxatæ in pristinum splendorem restituendæ, inspirante Deo, consilium caperet, eodemque adjuvante, ad effectum mirè perduceret.

Etenim occasionem nactus, quæ Vir pius, ac prudens Frater Petrus Villacretius ejusdem Ordinis Professor, potestate a Superioribus sibi facta, Hispaniæ Cœnobio peragrabat, ut ex iis, qui a subinducta libertate ad perfectiorem vivendi rationem transire cuperent, peculiarem veluti regem constaret, in quo pristina Franciscana Regula puritas, & austeritas revivisset, nihil cunctatus PETRUS se illi socium adjunxit, & in solitariam Domum propè Aquileviam Oxomensis Diocesis Oppidum permissu Episcopi extractam, libens cum eo secessit. Ibi in perpetuis pietatis, & penitentis exercitationibus ambo viventes, non solum Cœlestium gratiarum copiam, sed etiam hominum admirationem sibi conciliarunt; ut eâ permoti quamplurimi, tum ex ipso Fratrum Minorum

Ordine, tum è seculari Clero, & e Populo, in eorum Societatem admitti certarint, eorumque disciplinæ se instituendos tradiderint. Quare cum nova Reformatorum Familia ad eum numerum aucta fuisset, ut jam Aquileriensibus Ædibus contineri minimè posset, alterum ejusdem Instituti Cœnobium de Abroxo nuncupatum in Agro Tribulano ad Ripam Durii Fluminis construi, opus fuit.

In horum Conventuum regimine, quoties nascentis Reformationis negocia Villacretium aliò vocabant, PETRUS REGALATUS ipsius vices sustinere consuevit. Cum verò idem Villacretius, post obtenta a felicis recordationis Martino Papa V. Prædecessore Nostro, quem præfens adierat, quæcumque ad ipsius Reformationis firmitatem, atque dilatationem maximè optaverat, ex hac vita piè migrasset, communi Religiosorum Voto in ipsius locum successus est PETRUS, qui sicut eum viventem in prælaudati operis constitutione, & administratione, consilio suo, atque opera maximè juverat, ita deinceps non modo Aquileriensis Cœnobium, in quo præcipuum fixit domicilium, sed Tribulanum etiam, quod modò per se ipsum, modò per Vicarios a se delegatos regebat, ad perfectioris disciplinae normam sanctissimè gubernavit.

Fuit in eo ad Socios, Subditosque in via Mandatorum Dei dirigendos, non solum eximius zelus, & assidua vigilantia, verum etiam in omni virtutum genere præclari exempli lux, & auctoritas. Quorum enim jejunorum observantiam ad mentem Sancti Fundatoris in usum reduxerat, ea ipse & exactè servabat, & voluntariis abstinentiæ rigoribus cumulabat, quum nullum ferè obsonii genus ad panem, & aquam plerumque adjiceret, & præter dies Dominicorum, nihil omnino ad vesperam sumeret; quin immò totos sæpe dies absque ullo cibo transigeret in laboribus, aut orationibus, quarum etiam amore nonnunquam integras noctes infomes ducebat, vel humi cubando, curabat, ut ne quid somni caperet, præter id, quod ineluctabilis naturæ necessitas postulabat. Duris præterea flagellis, asperissimis ciliciis corpus affligere, & in servitutem redigere non desinebat. Paupertatis verò aded amator fuit, ut quæ præ cæteris attrita, & lacera vestes essent, eas ipse sibi deligeret, nec unquam ferè sandaliis alliove calceamenti genere uteretur, sed nudis plerumque pedibus ad humilitatis, & penitentis exercitia, incederet.

Quare cum sibi, ac mundo crucifixus omnino esset, minime est mirandum, si totum cor ejus sibi vindicavit Cœlestium amor, ejus virtute fortiter tractus, ac dulcedine suaviter illectus, ineffabilia Divinitatis attributa, & Redemptionis nostræ mysteria, præsentissimo animi sensu assidue contemplabatur, adeoque in piis meditationibus affectibusque inardebat, ut sæpe clarissimus locis splendor ex ipsius corpore diffusus, non solum ad cubiculi ambitum, sed longè lateque supra Cœnobii tectum emicaret; cujus rei causa a finitimis cognita, Domus Dei nomen Cœnobio inditum fuit, quo etiam usque in præsentem diem appellatur. Ex frequentibus verò mentis excessibus, quibus ad interiora cum Deo colloquia admittebatur, quum Cœlestium virtutum formam in se referret, earum quoque exemplar aliorum animis imprimere vehementer optabat. Hinc ortum habuit zelus ille ardentissimus, quo ad animarum salutem opportunissimis rationibus procurandam accendebatur; neque solum Religiosos Viros curæ suæ peculiariter commendatos, exemplis præceptisque suis ad perfectionis culmen ducere satagebat; sed cæteris etiam omnibus operâ, consilio, sermone, ac potissimum impensis misericordiæ, & charitatis officiis, tutissimam ad Cœlum viam

Reformato- rum Cœno- bia guber- nat.

Insuper reli- giosæ virtu- tes.

Pietas in Deum.

Charitas in Proximos.

Sancti Petri Regalati or- tus, & initia.

Ordinem Minorum in- greditur.

Ejusque Re- formationem una cum Pe- tro Villacre- tio promo- vet.

commonstrare, & complanare curabat. Hic erat precipuus ipsius scopus; & cum pauperes Christi aegritudine afflictos, eosque maxime, quos propter horridam morborum speciem, aut contagionis periculum, ab aliis derelictos conspiciebat, per se ipse adjuvare, hospitio recipere, laboriosa curatione sublevare gestiebat; & cum, corrogata a divitioribus sipe, calamitosis omnibus opem ferre, potissimum verò Christianidelibus apud barbaros in captivitate detentis, libertatem impetrare studebat; cum demum inimicitias omnes, & similitates inter fideles componere omni studio nitebatur: ut scilicet peccata, & vitia eliminaret, pericula, occasioneque peccandi omnibus subtraheret, & Proximos a se adjutos, non sibi, sed Christo lucrifaceret, atque ad Divinam Bonitatis amorem, ad Evangelicæ legis observantiam adduceret. Denique purgantium Defunctorum cruciatus pio commiserationis affectu respiciens, oblati Deo precibus, Sacrificiis, jejuniis, aliisque voluntariis sui corporis castigationibus, prolatam ipsis aeternam Beatitudinis possessionem accelerare curabat.

Extrema vi-
tae, & obitus.

Mis aliisque virtutibus apud suos, exterosque clarus, Miraculorum quoque gratiâ, aliisque supernaturalibus donis illustris, cum ad sexagesimum sextum ætatis annum pervenisset, jamque prospiceret, haud procul esse depositionem Tabernaculi sui, de apto idoneoque Rectore gregi suo post se relinquendo sollicitus, longum asperumque iter ingressus est, ut Lupum Salazarium antiqui Instituti cultorem, ac vindicem, ad id muneris suscipiendum suaderet. Eâ re impetratâ, quum Tribulanum Cœnobium in reditu videret, inde ad Aquileriensem se contulit, ubi lethali morbo correptus, decubuit, exactoque inter acerbos cruciatus, atque languores integro Quadragesimæ cursu, tandem die sancto Paschæ Eucharistici Panis viatico munitus, & sequenti die ab Episcopo Palentis Oleo sancto unctus in nomine Domini, quum dilectissimos Fratres ad severioris disciplinæ custodiam, ad paupertatis studium, ad imitacionem Christi etiam, atque etiam hortatus esset, animam suam in manus Dei fidenter amanterque commendans, iustorum somno obdormivit tertio Kalendas Aprilis Anno salutis MCCCCLVI.

PETRI corpus, ut piis Fidelium turbis ad Cœnobium undique concurrentibus satisficeret, per aliquot dies inhumatum remansit; cumque nullas interim mortalitatis injurias pateretur, tandem in communi Fratrum Sepulchro conditum fuit; unde tamen post triginta sex annos translatum fuit ad prænobile locula mentum, quod ipsi clar. mem. Elisabetha Castellæ Regina ex alabastrite marmore extrui curavit.

Ibi & propter confians hominum judicium de Servi Dei sanctitate, & propter Miraculorum frequentiam, assidua venerationis & cultus obsequia a piis Fidelibus ipsi delata fuerunt.

Acta sub Ur-
bano VIII.

Et sanè de generali ipsius Sanctitatis, Virtutum, & Miraculorum fama, Testes sunt antiqui Processus auctoritate Ordinaria super eo confecti, qui cum ante hos centum viginti annos ad hanc Sanctam Sedem delati fuissent, & pro legitimo cultu eidem Servo Dei asserendo, Apostolicæ definitionis oracula, instantibus etiam Catholicis Hispaniarum Regibus, universoque Ordine Fratrum Minorum S. Francisci, vehementer expeterentur; visum est fel. recordat. Urbano Papa VIII, Prædecessori Nostro, signatâ Chirographo suo Commissione, ad discutendam in specie ipsius Beatificationis, & Canonizationis Causam, novorum Processuum constructionem demandare. Quibus deinde ad Urbem allatis, & trium antiquiorum tunc temporis Causarum Palatii Apostolici Auditorum examini subjectis, quum hi, pro sua integritate & prudentia, eorum validitatem &

relevantiam plenissimè approbantes, in luculenta Relatione eidem Urbano Prædecessori exhibita, tam præclaras Servi Dei virtutes in gradu heroico, quam illustria in vita, & post mortem ejus intercessione patrata Miracula, satis demonstrata esse censuissent; idem Urbanus Prædecessor ipsius Causæ judicium remisit Congregationi Sacrorum Rituum: Quæ post approbatam eorundem Processuum validitatem, & examinis formam, quum decrevisset, unâ cum dubio de Regalati virtutibus, alterum quoque de Miraculis ipsius intercessione sequitis proponi, & expendi; quatuor infra scripta Miracula ad trutinam vocavit, Primum, quod olim in vocatione Conventuum Aquilerie & Tribuli, quam Dei Servus pedes peragebat, intermedium spatium quadraginta millium passuum unius horæ intervallo confecisset. Alterum, quod quum collectas è communi Mensa reliquias aliquandò deferret ad pauperes, ob idque a Vicario sibi occurrente objurgaretur, quod supra modum in exteris se liberalem præberet, quumque is nil aliud, quam flores deferre se afferasset, flores revera in sacculo reperti sunt, quos neque anni tempus, neque Regionis natura suppeditare poterant, Tertium, quod Durii Fluminis aquas, quoties increbuisse, & navicula deesse ad transfretandum, extento super eas pallio, non semel sicco pede transierit. Quartum denique, quod pauperi post ipsius obitum assuetâ elemosyna præ Cœnobii foribus fraudato, eaque de re ad ipsius PETRI sepulchrum conquirenti, exerto è sepulchro brachio, panem porrexerit. Hisque admirabilibus sanè prodigiis, quæ etiam a vetustissimis temporibus marmoreo Servi Dei sarcophago insculpta cernebantur, mature discussis & approbatis; peracto quoque virtutum examine; eadem Congregatio Decretum edidit die xvi. Novembris anni MDCXXX., quo tam Virtutes ejusdem Servi Dei, quam ipsa prædicta Miracula comprobata fuerunt.

Quum verò paulò post, super hujusmodi judiciorum ordine & methodo, nova & consultissima ejusdem Urbani Papæ VIII, Decreta prodissent, proindeque inducta fuisset necessitas ostendendi, quod iis paritum esset; antequam ad ulteriora in hac Causa procederetur, opus fuit planum facere, quod per centum annos, immò verius per duo fere secula ante eorundem Decretorum editionem, publicus cultus ipsi Dei Servo præstitus fuerat. Quare post aliquot annorum silentium, percrebescens religiosis Catholicorum Principum & Populorum votis, instantibus quoque quamplurimis Episcopis, universoque prædicto Ordine Fratrum Minorum S. Francisci, Anno Domini MDCLXXV, a felic. record. Prædecessore pariter Nostro Clemente Papa X., de consilio præfate Congregationis Sacrorum Rituum, signata fuit Commissio pro reassumptione Causæ in statu & terminis, cum facultate in primis, & ante omnia conficiendi Processum particularem super paritione Decretis Urbani Papæ VIII, de non cultu editis, seu super casu ab eisdem excepto: & consequenter ab Episcopo Oxomensis, vigore Litterarum a prædicta Congregatione ipsi directarum, confectus fuit hujusmodi Processus, ac sententia ritè prolata super Cultu eidem Beato Viro a centenario tempore, & ultra, publicè exhibitò, ac proinde de casu a præfatis Urbani VIII, Decretis excepto: Quam porrò sententiam prædicta Congregatio Sacrorum Rituum revisam, & approbatam, sanctæ memoriæ Prædecessor pariter Noster Innocentius Papa XI, Apostolica auctoritate confirmavit, & roboravit, Decreto edito die xvii. Augusti anni MDCLXXXIII.

Itaque non solum ipsius Beati PETRI cultus impensioribus Fidelium studiis per totam Hispaniam aliasque Regiones frequentari cepit, verum etiam subsequens Apostolicæ Sedis Indultis magnopere auctus fuit: Concessâ primùm in ipsius honorem

Virtutum, &
Miraculorum
approbatio.

Approbatio
cultus.

Ejusdem cul-
tus amplifi-
catio.

ANNO
1746.

Officii Divini, ac Missarum celebratione per Ordinem Fratrum Minorum de Observantia, & per aliquas Hispania Dioceses: Mox extenso per gradus hujusmodi Indulto ad universam Franciscanorum Familiam, & ad omnes Hispaniarum Civitates, atque Dioceses, cum Oratione etiam, & Lectionibus propriis, ab eadem Congregatione Sacrorum Rituum examinatis, & approbatis: Demum permissa ab eodem Innocentio Translatione Corporis ipsius B. PETRI ad novum, atque splendidius Sacellum, piorum sumptibus in ipsius honorem excitatum.

Judicium super novis Miraculis institutum.

Quoniam verò, juxta Apostolicarum sanctionum Decreta, ad solemnem Beati Canonizationem minime procedi poterat, nisi demonstratum fuisset, nova, post indultam venerationem, miracula supervenisse: idè quum delatum fuerit ad fel. record. Prædecessorem Nostrum Benedictum Papam XIII. nonnulla Miracula ab Omnipotenti Deo ad invocationem ejusdem Beati PETRI recens patrata fuisse, placuit ipsi Apostolica auctoritate necessarias facultates delegare Episcopis Oxomeni, & Palentino, ut juxta instructiones iis transmittendas, super hujusmodi assertis Miraculis Testes examinarent, aliasque legitimas probationes colligerent. Hinc delatis ad Urbem Processibus ab iis confectis, eorumque validitate, nec non examinis formâ, in Congregatione Sacrorum Rituum recognita, & juxta ipsius Congregationis consilium, a fel. pariter record. Clemente Papa XII. Decessore Nostrò approbatâ; mox etiam alio Processu ejusdem Clementis auctoritate constructo super novissimo Miraculo, ut ferebatur, in Diocesi Palentina edito, cujus pariter Processus validitas approbata fuit: De hujusmodi Miraculorum relevantia, secundum collectas probationes, a Dilecto Filio Magistro Ludovico de Valentibus Promotore Fidei diligenter excusatas, actum primò fuit inter præfata Congregationis Consultores coram Dilecto Filio Nostrò Antonio Xaverio Tituli S. Stephani in Monte Caelio Presbytero S. R. E. Cardinali Gentili nuncupato, hujus Cause Ponente a Nobis deputato. Deinde, novis animadversionibus ab eodem Fidei Promotore exaratis, iterum iidem Consultores coram universis Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus præfata Sacrorum Rituum Congregationi præpositis, in Quirinali Palatio Nostrò congregatis, sententias suas dixerunt: Atque ita demum Causa plenè discussa, & per novissimas prædicti Promotoris animadversiones accuratissimè cribrata, ad Nostrum judicium delata fuit. Nos verò, omnibus gestorum probationibus examinatis, & tam facti, & juris allegationibus, quàm Peritorum judiciis, & consultationibus perceptis; auditis etiam oretenus tum Cause Postulatoribus, & Patronis, tum etiam præfato Promotore Fidei; Congregationem generalem prædictorum omnium tam Cardinalium, quàm Consultorum die secunda Junii Anni MDCCXLIV. coram Nobis coëgimus.

Et quamvis ex tam exquisita rerum omnium discussione, & Consultorum suffragiis, quæ Nobis antea in scriptis oblata perpendimus, quin etiam in Summarium redacta eidem Cardinalium Congregationi per Nosmetipsos exposuimus, ac denique ex consiliis prædictorum Venerabilium Fratrum Nostrorum in eadem Congregatione a Nobis auditis, jam satis omnia videri potuissent clarissima in luce collocata: Nihilominus, ut uberiores Cœlestis luminis gratiam perseveranti oratione impetrare mereremur, Nostram adhuc sententiam proferre distulimus, usque ad diem Festum S. Bonaventuræ ejusdem Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci; quod die, celebrata Missa in Ecclesia S. Mariæ Ara-Cœli nuncupata, solemnè Decreto edito, duo

infra-scripta Miracula ipsius B. PETRI intercessione a Deo obtenta approbavimus, & publicavimus.

Primum est de Cæco illuminato; Didaco nimirum Sacerdote, cognomento Plasentia, qui cum epileptico paroxismo correptus in domesticum focum prunis ardentibus refertum corruisset, eoque casu plenam ferventis aquæ ollam subvertisset, ustulata facie, crematis palpebris, & oculorum acie labefactata, omnem videndi facultatem penitus amisit, nec eam quatuor circiter mensium spatio, pluribus etiam remediis adhibitis, ulla in parte recuperavit. Verùm quod neque a natura, neque a Medicorum arte obtinere jam amplius sperabat, id ei ab Omnipotenti Deo mirabiliter concessum fuit per merita B. PETRI REGALATI, cujus Cucullum oculis suis admoventi curavit; dum ad illius Reliquiæ contactum, illicò perfectissimum oculorum usum recepit, quem ad mortem usque haud imminutum retinuit.

Alterum recentius Miraculum experta fuit Birgitta Ortega in sanatione horrendi ulceris, quod ipsi ex prævio tumore, & interclusa sanie, in sinistra lumborum regione obortum, cum integumenta omnia, quibus renes continebantur, & duas quoque costas maligna corruptione depascendo absumpserat, contracto demùm callo, & acerbissimis doloribus cum febris accedentibus, jam propè erat, ut ipsam Mulieris vitam præcideret. Cum tamen illa ad BEATI sepulchrum adduci se postulasset, ibique ipsius opem apud Deum cum lacrymis implorasset, iter ingressa, ut domum rediret, sensit se repente sanatam, atque ulceris locum inspiciens, invenit amplissimam fistulam coaluisse, & cicatrice inducta, nullas alias morbi reliquias jam superesse: Quin etiam auditis sibi corporis viribus, optima deinceps usa est valetudine, dum vita fuit.

His itaque duobus Miraculis cognitis, & approbatis, illud definiendum supererat, an res eò adducta videretur, ut ad solemnem Beati Canonizationem tutò procedi posset: Qua in re quum jam pridem dabiturum fuisset, an obstaret Decretum a Nobis editum die xxiii. Aprilis Anni MDCCXLI., quo scilicet, inter alia, statuimus, in Causis Servorum Dei per viam Cultus immemorabilis, sive Indulti procedentibus, & in quibus virtutes ex Testibus dumtaxat de auditu, sive ex coævorum Scriptorum testimoniis probata fuissent, quum post approbationem Cultus immemorabilis, ad solemnem Canonizationem transitus fieri vellet, non duo solum, sed olim obtinuerat, sed quatuor in posterum Miracula ritè probari debere: Hujusmodi dubitatio a Nobis sublata fuerat per aliud Decretum die secunda Augusti ejusdem anni prolatum, quo declaravimus, hanc Causam ab ea lege exceptam esse, & censeri debere; ob eam nimirum justissimam rationem, quod quum jam usque a temporibus Urbani, Papæ VIII., ut supra diximus, unâ cum heroicis B. PETRI virtutibus, quatuor simul Miracula approbata fuerint, jure dici poterat prædicto generali Decreto Nostrò antecedenter paritum fuisse, proindeque ad ipsius Beati Canonizationem, non quatuor, sed duo tantum Miracula approbanda superesse. Itaque prædicta questione proposita in Congregatione generali Sacrorum Rituum coram Nobis habita die xxii. Septembris Anni MDCCXLIV., unanimis omnium sensus fuit, ut ad solemnem B. PETRI Canonizationem servatis servandis quodcumque procedi posset: Nosque ipsi deinde solemne Decretum in eandem sententiam edidimus die vi. Octobris ejusdem anni.

Cumque Charissimi in Christo Filii Nostrî Philippus V., & Elisabetha Conjug., Hispaniarum Reges Catholici, cum reliquis ipsorum Regiæ Familiæ Principibus, oblatas jam

Miracula pro Canonizatione approbata.

De tuto progressu ad Canonizationem.

Consistorium
Secretum.

pridem a Prædecessoribus suis Apostolica Sedi preces & postulationes pro hujus Beati Viri Canonizatione omni studio fovent, accederentque in eum finem complurium Venerabilium Fratrum Hispaniæ Antistitum, totiusque religiosissimi Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci vota, & obsecrationes; Nos, ut in hoc gravissimo negotio juxta præscriptam servatamque a Prædecessoribus nostris agendi normam procederemus, univèrsi primum Collegii Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium in Consistorio secreto vi. Idus Aprilis coram Nobis congregatorum sententiam, atque consilium exquisivimus. Quibus, post auditam a Nobis gestorum seriem, & Beati Viri præclara merita, ad legitimam Causæ hujus absolutionem unanimi voce Nos adhortantibus; non viciniore modò, sed etiam remotiore per Italiam Episcopos, & Archiepiscopos moneri curavimus, ut circiter Kalendas Junias, quibus commodum esset, ad urbem sese conferrent; quò, & instantem Natalem diem Beatorum Apostolorum Petri & Pauli, veteri more, nobiscum una celebrarent, & Nobis de sepediti B. PETRI REGALATI, nec non BB. Fidelis a Sigmaringa Martyris, Camilli de Lellis, & Josephi a Leonilla Confessorum, & Catharinæ de Ricciis Virginis, solemnem Canonizatione deliberantibus, consiliorum suorum suffragia, prout Spiritus Sanctus ipsis suggestisset, exponerent.

Consistorium
Publicum.

Ut autem præclaræ ipsius B. PETRI virtutes, ejusque insignia Miracula, nec non adhibita cautiones in totius Causæ discussione, neminem laterent, indicto prius coram Nobis plenario consessu omnium Ecclesiasticorum Ordinum, & Collegiorum, ac Magistratum Romanæ Curiæ, mandavimus a Dilecto Filio Josepho Ascevolino nostræ Consistorialis Aulae Advocato de præmissis omnibus verba fieri; mox etiam exactam eorundem narrationem ex authenticis documentis religiosè collectam, ac Typis impressam, omnibus suffragium laturis exhiberi curavimus. Demum convocatos in Consistorio semipublico die XI. currentis Junii univèrsos Venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales, nec non Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos, qui jam frequentes undique in Urbem convenerant, conceptis verbis requisivimus, an ad ipsius B. PETRI Canonizationem deveniendum Nobis esse censerent. Ipsi verò summo animorum consensu, gravibusque rationibus, omnes in affirmativam Sententiam ire comperti sunt. Qua de re a Dilectis Filiis Apostolicæ Sedis Notariis ibi præsentibus publica Instrumenta confici, ac præter ea suffragiorum ipsorum exempla a singulis prædictis subscripta in Tabularium Ecclesiæ Romanæ inferri mandavimus.

Cardinalium, & Episcoporum
suffragia in
Consistorio
semipublico.

Nos autem priusquam de summa rei definiendo pronunciarem, ut, quid placitum esset coram Deo, ab ipso Patre luminum edoceri mereremur; indictis per Urbem jejuniis, designatisque Ecclesiis, cum Indulgentia ab iis consequenda, qui Nobiscum Cœlestem opem implorarent, orationibus, & obsecrationibus instare non prætermisimus; donec hac die coruscante Sanctorum Apostolorum Petri Pauli & Natalicio dicatâ, magnam venerandâ solemnitate lætitiâ, novo Ecclesiæ gaudio, per definitivâ hujusmodi Sententiæ prolationem, cumulare decrevimus. Quare, præcunctibus supplicationis generalis ritu, omnibus primùm Cleri Regularis Ordinibus, tum Ecclesiarum Collegiarum, & Basilicarum, etiam Patriarchalium, Cleris atque Capitulis, nec non præfatæ Congregationis Sacrorum Rituum Consultoribus, Nos ipsi demum cum Dilectis Filiis Aulae Nostre Officialibus, & Familiaribus, cum Schola Cantorum, cunctisque Romanæ Curie Prælatorum Collegiis, Presbyteris quoque Pœnitentiariis Sacerdotali veste indutis, denique cum Venerabilibus Fratribus Episcopis, Archi-

Solemnia
Canonizationis.

episcopis, & Patriarchis, qui ad octoginta fere adfuerunt, univèrsoque Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Collegio, ex Apostolicis Ædibus procedentes, frequenti Procerum, & Magistratum numero stipati, & subsequentibus Apostolicæ Sedis Notariis, ac Regularium Ordinum Generalibus Superioribus, ad Basilicam Beatissimi Apostolorum Principis in Vaticano, Cœlestis Sponsæ ornatu fulgentem, Nos læti contulimus; quo Nos vocabat, & ipsa memorabilis diei festivitas, & antiquissima Prædecessorum Nostrorum consuetudo, quibus solemne fuit præclaros hujuscemodi Sanctorum triumphos non alibi, quam apud memoriam ejusdem Beati Petri Apostoli, celebrare.

Infantia.

Ibi quum Dilectus Filius Noster Joachimus Tituli Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbyter Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Portocarrero nuncupatus, pororante Dilecto Filio Virgilio Montecatino Nostre Consistorialis Aulae Advocato, enixas, quas supra innumus, supremorum Principum, Ecclesiarum, & Ordinum preces, atque postulationes, pro BEATI PETRI REGALATI, aliasque pro Beatorum Fidelis, Camilli, Joseph, & Catharinæ Canonizatione Nobis instanter representasset; Nos quidem ad gravissimi Judicii definitionem, absque iterata Cœlestis auxilii invocatione, procedere non audentes, decantatis cum Venerabili Confacerdotum cœtu, & devotissimo Populo Sanctorum Litanis, Deum Optimum Maximum per omnium electorum suorum merita precati sumus, ut Sedium suarum assiducè sapientiam in cor nostrum immittere dignaretur. Cumque adhuc instantius pro exoptatâ Sententiæ prolatione ab eodem Cardinali Promotore urgeremur: Nos iterum in genua provoluti, Parachitum Spiritum Sanctum Hymno, & Oratione solemnem rogavimus, ut lucis suæ radium emittens, mentis nostræ tenebras discuteret, & trepidantem adhuc fragilitatem nostram virtutis suæ robore confirmaret. Denique ad reiteratas, & instantissimas præmissorum obsecrationes, quin potius ad manifesta univèrsæ Catholice Ecclesiæ vota, ad maturas deliberationes ritè præhabitas, & declaratum jampridem Ecclesiastici Senatus consilium respicientes, eaque auctoritate suffulti, quam Dominus Noster Jesus Christus Beatissimis Apostolis Petro, & Paulo, Nobisque, licet immerentibus, tribuit, in honorem Sanctæ, & Individuæ Trinitatis, Fidei Catholice exaltationem, & Christianæ Religionis augmentum, definitivo pronuntiato Decreto, prædictum PETRUM REGALATUM Ordinis Minorum Sancti Francisci Sacerdotem expressè Professum, Regularis disciplinæ adfertorem, & vindicem, Christianarum virtutum præstantia, & Miraculorum gloria fulgentem, unâ cum supradictis Fidelis, Camillo, Joseph, & Catharina, Sanctum esse declaravimus, & Sanctorum Catalogo adscripsimus; stantes ipsius Petri memoriam inter Sanctos Confessores non Pontifices ab Ecclesiâ univèrsali quotannis die XIII. Maji pia devotione recolere debere; in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.

Decretum.

Mox decantato pro debita gratiarum actione consueto Laudis, & Confessionis Hymno, Nostrique & Ecclesiæ præcibus prædictorum Sanctorum interventioni commendatis, ad Aram Basilicæ Maximam supra Sacratissimam Confessionem Beati Petri Apostoli, incruentam Salutis Nostre Hostiam oblaturi, reverenter accessimus. Porro post Evangelicam Lectionem a Diaconis utrâque lingua recitatam, continere labia Nostra non potuimus, quin in tam justâ sanctâque lætitiâ, Sacerdotalibus vocibus, ex abundantia gaudii Nostri erumpentibus, splendidissimam alloqueremur Venerabilium Fratrum, Dilectorumque Filiorum Coronam: ut

quos

1746.

1746.

quos devota Religio, & Apostolica Sedis reverentia, non ex Urbe modo, aut ex finitimis locis, sed ex longinquis etiam, & ultramarinis Regionibus, ad Sepulchra Apostolorum frequenter attraxerat, antiquis Beatorum Principum virtutibus letantes, & recenti Sanctorum triumpho plaudentes, ad eorum virtutes pro viribus imitandas, ad eorumdem Patrocinia studiosè demerenda, atque in presentibus potissimum calamitatibus, quibus Ecclesia Dei jamdiu conflatur, enixè imploranda, Paterno affectu, & sermone accenderemus. Denique, concessâ omnibus adstantibus plenariâ peccatorum Indulgentiâ, his verò, qui singulis annis, prædicta die XIII. Maji, ejusdem SANCTI PETRI REGALATI exuvias, aliisque statutis diebus aliorum Sanctorum prædictorum Sepulchra devotè visitaverint, septem annis, & totidem Quadragenis de injunctis eis, seu aliis debitis penitentiis, auctoritate prædicta in perpetuum relaxatis: Omnipotenti Deo vota nostra reddentes, Sacrosancta Mysteria, pro totius Mundi salute, pro Ecclesie pace, pro sancta Plebis incolumitate, solemni ritu peregrinus.

Indulgentia.

Littere decernuntur.

Quoniam verò post prolatam a Nobis, ut præferatur, hujusmodi Canonizationis, & Adscriptionis Sententiam, ab eodem Cardinali Promotore Nobis humiliter supplicatum fuit, ut super præmissis omnibus Apostolicas Litteras perpetuò valituras decernere, atque edere digneremur; idèd Nos justissimè petitioni annuentes, presentium Litterarum tenore, atque ex certa scientia, & Apostolica auctoritate Nostrâ plenitudine, omnia & singula prædicta confirmamus, roboramus, atque iterum statuimus, decernimus, universæque Catholica Ecclesia denunciamus: Mandantes, ut earundem presentium transumptis, sive exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constituta munitis, eadem pro suis fides ab omnibus habeatur, quæ ipsis presentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Eorumque exemplis fides tribuitur.

Sanctio.

Si quis verò paginam hanc Nostræ Definitionis, Decreti, Adscriptionis, Mandati, Statuti, Relaxationis, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incursum.

Dat. Pontificatus Anno VI. die 29. Junii 1746.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLVI., III. Kalendarum Julii, Pontificatus Nostrî Anno VI.

✠ Ego Benedictus Catholica Ecclesie Episcopus.

† Ego T. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.

- † Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S. Clementis S. R. E. Camerarius.
- † Ego V. Episcopus Prænestinus Card. Petra, Major Penitentiarius.
- † Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.
- † Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.
- † Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Lercari.
- † Ego F. Tit. S. Mariae Transyberim Presbyter Card. Burgbesius.
- † Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presbyter Card. Gentili.
- † Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri & Martini Presbyter Card. Guadagni.
- † Ego T. Tit. S. Ceciliae Presbyter Card. de Aquaviva.
- † Ego D. Tit. Basilicae SS. Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.
- † Ego J. B. Tit. S. Mariae Angelorum Presbyter Card. Spinula.
- † Ego R. Tit. S. Sabinae Presbyter Card. de Ilcio.
- † Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passionens.
- † Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.
- † Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.
- † Ego G. Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Card. Paulinus.
- † Ego C. A. Tit. S. Mariae de Pace Presbyter Card. Cavalchinus.
- † Ego F. Tit. S. Mariae de Populo Presbyter Card. de Ricciis.
- † Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter Card. Rufus.
- † Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.
- † Ego F. Tituli S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Tamburrini.
- † Ego D. J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besotius.
- † Ego Carolus S. Mariae in Via lata Diaconus Card. de Marinis.
- † Ego Alexander S. Mariae ad Martyres Diaconus Card. Albanus.
- † Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
- † Ego Agabitus S. Agathæ Diaconus Cardinalis Mosca.